

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia normy prawnej związanej z zastosowaniem art. 107 i 108 TFUE, ponieważ zaskarżona decyzja została wydana po całkowicie nieuzasadnionej zwłoce, co stanowi naruszenie zasady dobrej administracji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2023, C 52, s. 10.

⁽²⁾ Decyzja Komisji (UE) 2019/2007 w sprawie pomocy państwa SA.34914 (2013/C) wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo na rzecz systemu poboru podatku dochodowego od osób prawnych w Gibraltarze (notyfikowana jako dokument nr C(2018) 7848) (Dz.U. 2019, L 119, s. 151).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2023 r. – FFPE sekcja Rady/Rada

(Sprawa T-44/23)

(2023/C 179/80)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Fédération de la fonction publique européenne (europejska federacja służby publicznej) sekcja Rady (FFPE sekcja Rady) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: A. Champetier i S. Rodrigues, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna; w konsekwencji
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zobowiązanie strony pozwanej do zapłaty symbolicznego 1 EUR z tytułu doznanej krzywdy, oraz
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swojej skargi o stwierdzenie nieważności pisma Rady z dnia 24 listopada 2022 r. informującego skarżącą o wynikach i skutkach postępowania weryfikacyjnego wszczętego przeciwko niej na podstawie porozumienia z dnia 28 marca 2006 r. zawartego między Radą Unii Europejskiej a związkami zawodowymi lub organizacjami zawodowymi personelu Sekretariatu Generalnego Rady (zwanego dalej „porozumieniem”) skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia porozumienia i listu intencyjnego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia wynikającego z porozumienia ducha lojalnej współpracy, zasady dobrej administracji i zasady wykonywania umów w dobrej wierze.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2023 r. – Pollinis France/Komisja

(Sprawa T-94/23)

(2023/C 179/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pollinis France (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Bailleux)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 6 grudnia 2022 r. oddalającej wniosek skarżącej o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2022/708⁽¹⁾ (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) w zakresie, w jakim przedłuża ono okres zatwierdzenia substancji czynnej boskalid;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący niezgodnej z prawem interpretacji art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009⁽²⁾.

Zaskarżona decyzja opiera się na interpretacji art. 17, która jest niezgodna z przepisami i celami rozporządzenia nr 1107/2009, z zasadą ostrożności i z wieloma przepisami prawa pierwotnego [art. 168 i 191 TFUE oraz art. 35 i 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”)].

Artykuł 17 rozporządzenia nr 1107/2009 nie może być interpretowany w ten sposób, że zobowiązuje Komisję do przedłużenia zatwierdzenia na czas nieokreślony, niezależnie od liczby i czasu trwania uprzednio udzielonych przedłużeń oraz niezależnie od ryzyka, jakie owo przedłużenie może stanowić dla zdrowia ludzkiego lub dla środowiska.

W szczególności w przypadku boskalidu Komisja nie może przedłużyć o tyle lat jego zatwierdzenia, biorąc pod uwagę okoliczność, że wniosek o odnowienie doprowadził do podniesienia przez EFSA wielu kwestii oraz że liczne badania wskazują na poważne wątpliwości co do bezpieczeństwa boskalidu zarówno dla zdrowia ludzi, jak i dla środowiska.

2. Zarzut drugi, podniesiony subsydiarnie, dotyczący niezgodności z prawem art. 17 rozporządzenia nr 1107/2009.

Gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja (oraz rozporządzenie wykonawcze Komisji 2022/708) opierają się na prawidłowej interpretacji art. 17 rozporządzenia nr 1107/2009, należy stwierdzić niemożność stosowania tego przepisu w ramach niniejszego postępowania na podstawie art. 277 TFUE, ponieważ jest on sprzeczny z zasadą ostrożności, art. 168 i 191 TFUE oraz art. 35 i 37 karty. W związku z tym art. 17 nie powinien być stosowany i nie może służyć jako właściwe uzasadnienie prawne zaskarżonej decyzji, wobec czego należy stwierdzić jej nieważność.

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia wymogów określonych w art. 17 rozporządzenia nr 1107/2009.

Komisja błędnie uznała, że przesłanki przedłużenia na podstawie art. 17 rozporządzenia nr 1107/2009 zostały spełnione:

- Komisja błędnie uznała, że opóźnienie w ramach procedury odnowienia nie było zawinione przez wnoszącego o odnowienie, nie badając w ogóle roli, jaką odegrał w odniesieniu do tego opóźnienia wnoszący o odnowienie;
- Komisja błędnie uznała, że przedłużenie okresu zatwierdzenia boskalidu na piąty rok z rzędu było konieczne do zbadania wniosku o odnowienie.

4. Zarzut czwarty, dotyczący braku uzasadnienia.

Komisja popełniła błąd, zarówno uznając rozporządzenie wykonawcze Komisji 2022/708 za opatrzone wystarczającym uzasadnieniem, jak i nie wskazując w zaskarżonej decyzji powodów opóźnienia procedury ponownej oceny.

- (¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2022/708 z dnia 5 maja 2022 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do przedłużenia okresów zatwierdzenia substancji czynnych: metyloester kwasu 2,5-dichlorobenzoowego, kwas octowy, aklonifen, siarczan glinowo-amonowy, fosforek glinu, krzemian glinu, beflubutamid, bentiowalikarb, boskalid, węgiel wapnia, kaptan, cymoksanil, dimetomorf, dodemorf, etefon, etylen, wyciąg z krzewu herbacianego, pozostałości destylacji tłuszczu, kwasy tłuszczowe C7–C20, fluoksastrobina, fluochloridon, folpet, formetanat, kwas giberylinowy, gibereliny, proteiny hydrolizowane, siarczan żelaza, fosforek magnezu, metam, metamidron, metazachlor, metrybuzyna, milbemektyna, fenmedifam, pirymifos metylu, oleje roślinne/olejek goździkowy, oleje roślinne/olej rzepakowy, oleje roślinne/olejek z mięty zielonej, propamokarb, prochinazyd, protiokonazol, piretryny, piasek kwarcowy, olej z ryb, środki odstraszające zapachem, pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego/tłuszcz owczy, S-metolachlor, feromony luskoskrzydłych o łańcuchach prostych, sulcotrion, tebukonazol i mocznik (Dz.U. 2022, L 133, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. 2009, L 309, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2023 r. – PAN Europe/Komisja

(Sprawa T-104/23)

(2023/C 179/82)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat A. Bailleux)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 12 grudnia 2022 r., doręczonej stronie skarżącej w dniu 13 grudnia 2022 r., o częściowym oddaleniu ponownego wniosku złożonego na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady (¹);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, dotyczący tego, że decyzja Komisji została wydana z naruszeniem:

- art. 2 ust. 1, art. 4 ust. 2 tiret drugie i art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 1049/2001; oraz
- art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (²).

W szczególności należy stwierdzić nieważność decyzji Komisji w zakresie, w jakim Komisja odmówiła w niej dostępu do dokumentów na podstawie niezgodnego z prawem zastosowania wyjątków dotyczących ochrony postępowania sądowego [art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001] i procesu podejmowania decyzji [art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 1049/2001].

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).